
Minneord

OSS IMELLOM

GRETHE FROGOPSAHL

Mari Liron, født 5.10. 1946 og død 21.4. 2006, var den mest fargerike lege jeg noensinne har møtt. Jeg hadde gleden å arbeide sammen med henne på akuttinstitusjonen for stoffmisbrukere ved Ullevål universitetssykehus. Hun var utrolig flink til å etablere kontakt med pasientene og ga dem medikamentelle regimer som gjorde dem i stand til å gjennomføre oppholdet og komme seg videre til utredning eller til andre institusjoner innenfor rusomsorgen. Hun ble godt kjent med pasientene sine og hjalp dem videre i livet så godt hun bare evnet. Mange er blitt hjulpet av hennes utholdenhet, hennes kampevne og hennes ukuelige vilje til å gi narkomane en reell mulighet til gradvis avrusning på en human og medisinsk forsvarlig måte.

Mari hadde en spennende personlighet. Hun likte heftige, men også saklige faglige diskusjoner – men spesielt den gode, innholdsrike samtalen. Hun var sta, sterk og utålmodig – og godhjertet som få.

Hun var uredd og favnet dem i samfunnet som blir avvist på de fleste sosiale arenaer. Helt fra hun var ferdig lege 42 år gammel arbeidet hun dedikert innenfor rus og psykiatri. Med stor arbeidsglede utfordret hun sine egne og samarbeidspartneres forhold til dogmer, normer og moralske og etiske prinsipper. Hun var svært spesiell – unik – og vi i hennes omgangskrets kommer til å savne hennes slagferdighet, hennes vittige kommentarer, hennes kverulerende evner og hennes analytiske spørsmål.

Mari var kraftfull og opptatt av at mennesker ikke skulle lide. Det gjaldt alle uansett stand – rike som fattige, syke som friske. Hun hjalp mange mennesker på sin ferd med dette kallet i sitt indre.

Hun var en kvinne som elsket å reise og møte nye, spennende, morsomme mennesker, og hun nøt positive livsbekreftelser og erfaringer i fullt monn. Hun elsket å pynte seg og danse – tekno eller samba – og det er ikke mange forunt å ha slik rytme i kroppen eller så stor kroppsbeherskelse. Hun var et stort, romslig og fargesprakende medmenneske, og hennes legegjerning fortsatte selv etter at hun ble syk – i den residivfrie perioden på halvannet år. Inntil sykdommen innhentet henne på nytt arbeidet hun som psykiater.

Hennes tapperhet i forhold til sykdommen står det stor respekt av, og det var vondt å se hvordan hun kjempet. Hun elsket å leve og ville ikke gi slipp, men til slutt fant hun fred med sin skaper.

Mari er absolutt et av de beste og mest fantastiske mennesker jeg noensinne har møtt. Jeg er heldig som fikk være nær henne til hennes liv ebber fredfylt ut. Hun vil bli dypt savnet av familie, venner, kolleger og pasienter.

Publisert: 18. januar 2007. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 27. mars 2026.